

[Steen.]

ret til at få tvistigheder afgjort ved Højesteret, som danske borgere i dette øjeblik har, vil jeg meget nødig se forringet.

Udfra disse betragtninger kan jeg tilsige en velvillig behandling af lovforslaget, idet jeg ønsker, at det må lykkes os at få det gennemført og at få de spørgsmål, der endnu i hvert fald for mig står uafklarede, ordnet på en sådan måde, at jeg med god samvittighed kan medvirke til dets gennemførelse, beroliget overfor spørgsmålet om, at Højesteret da stadig fra befolkningens side kan bedømmes, som tilfældet i dette øjeblik lykkeligtvis er.

Helge Madsen: Da jeg forstår, at forslaget skal behandles i udvalg, vil der ikke være grund for mig til at komme ind på de enkeltheder, som allerede de tidligere ordførere har nævnt. Jeg vil dog gerne understrege, at for os er domstolenes og retsvæsenets værdighed og anseelse af overordentlig stor betydning, og dette gælder naturligvis i særlig grad, når talen er om Højesteret. Det er derfor med betænkelighed, jeg har set, at man har praktiseret den skriftlige procedure med 5 deltagere. Det er også med betænkelighed, jeg ser, at man efter det nye forslag kan gå ned til 5 dommere. Jeg er enig med det ærede medlem hr. Oluf Steen i, at det var rart, hvis vi kunne sætte grænsen ved 7.

Delingen har de øvrige ordførere nævnt, og hvis det er nødvendigt, må man jo håbe, det bliver sådan, som der står anført i bilaget fra højesteretsskrankens bestyrelse:

„For at undgå, at delingen på nogen måde skulle medføre sondring mellem højesteretsdomme af forskellig klasse, mener vi derhos, at rettens medlemmer ikke bør være fast knyttet til nogen af dens afdelinger“.

Vi vil også gerne i et udvalg prøve, om der kunne findes et kriterium for, hvilke sager der skal kræve 9 medlemmer — således som det også har været nævnt.

Vor indstilling til forslaget, som vi ser på med velvilje, er den, at vi vil være med til alt, hvad der kan bidrage til at hævede Højesterets værdighed og anseelse.

Aksel Larsen: Lovforslaget omfatter jo tre forskellige problemer, dels en deling eller udvidelse af Højesteret, dels en for-

højelse af maksimalbeløbet for underretts-sager og dels visse formelle ændringer nødvendiggjort af en tidligere vedtaget anden lov.

Jeg vil om det sidste sige, at det, det drejer sig om, jo er at bringe citeringen af straffeloven i overensstemmelse med lov af 7. juni 1952 om ændringer i og tilføjelser til borgerlig straffelov af 15. april 1930, og man kan ærlig talt ikke med lethed bevare nogen respekt for justitsministeriet, når man først kommer *post festum* med ændringsforslag til retsplejeloven, der skal bringe retsplejeloven i overensstemmelse med en lov, som er vedtaget for så længe siden.

Det gælder også et andet lovforslag, som ligger til behandling her i tinget, forslaget om ændringer i presseloven. Jeg synes ærlig talt, der skulle være så meget orden i sagerne i justitsministeriet, at man havde bragt det i orden, dengang man kom med det pågældende lovforslag om ændringer i og tilføjelser til borgerlig straffelov. Det er lidt trist, at man nu står i den situation, at man må foretage rettelser, hvorved man bekræfter, at man i længere tid har haft love, der strider mod hinanden, selvom det så kun er rent formelt set.

Hvad angår forhøjelsen af maksimalbeløbet for underretts-sager, finder jeg det velbegrundet at forhøje disse maksimalbeløb, og jeg tror, at den foreslåede forhøjelse snarest er for ringe; jeg tror, at man uden at løbe nogen som helst risiko kunne sætte beløbet yderligere 1 000 kr. i vejret. Hertil kommer ganske vist, at man nu spekulerer på, om man kunne finde et noget andet kriterium for deling af sagerne ved de forskellige retter.

Hvad angår Højesteret, anser mit parti en deling af Højesteret for at være uheldig. Der bør kun være een ret, som er den højeste her i landet, ikke to eller flere, og hvis man deler Højesteret, bliver der altså to højeste retter og ikke een. Det vil dog være lidt urimeligt med en sådan deling, for det vil uvilkårligt føre til, at parternes sagførere, såvel forud for en dom ved den øverste domstol som efter en sådan dom, spekulerer over, hvordan mon det ville være gået, hvis det ikke var kommet for denne afdeling af Højesteret. Jeg er heller ikke i tvivl om, at i hvert fald mange højesteretssagførere vil spekulere på, om ikke de kan øve en